

ROMÂNIA

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1930

Dosar nr.384/35/2010

Ședința publică de la 31 martie 2011

Președinte:	X	-judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

La 17 martie 2011 s-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr.223/CA-PI din 30 iunie 2010 a Curții de Apel .X. - Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 17 martie 2011 și au fost consemnate în încheierea de la aceeași dată, pi: Dnuntarea deciziei fiind amânată pentru astăzi, 31 martie 2011.

ÎN ALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constata următoarele:

J. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul acțiunii

Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel .X., reclamanta S.C. „X.” S.R.L. a solicitat, în contradictoriu cu parata Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea parțială a Deciziei nr.X/12.10.2009, respectiv anularea dispozițiilor acestei decizii cu privire la menținerea Deciziei de impunere nr.X din 09.04.2009; anularea parțială a Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de picta stabilite de inspecția fiscală nr.X/09.04.2009 și a Raportului de inspecție fiscală nr..X. din 09.04.2009, respectiv cu privire la obligațiile de pi ită stabilite suplimentar în sumă totală de X lei reprezentând impozit pe profit și majorări de întârziere aferente; anularea obligațiilor fiscale suplimentare de plată în sumă totală de X lei, din care X lei impozit pe profit stabilit suplimentar și X lei majorări de întârziere; aferente impozitului pe profit stabilit suplimentar; obligarea pârâtului la restituirea sumei de

X lei încasată, prin compensare, în baza actelor administrative a căror anulare o solicită, cu cheltuieli de judecată.

2. Motivele de fapt și de drept care au stat la baza formulării cererii

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că prin Decizia de impunere nr.X din 09.04.2009 organul de inspecție fiscală din cadrul A.N.A.F. a stabilit că pentru perioada verificată (01.10.2000-1 - 30.06.2008), societatea datorează un impozit pe profit suplimentar în sumă de X lei, pentru care a calculat majorări de întârziere în sumă totală de X lei. Astfel, organul de control a stabilit că societatea reclamantă a încheiat două contracte de prestări servicii cu persoanele fizice nerezidente X și X (Italia), contracte de consultanță cu persoanele juridice X (Irlanda) și X SRL (Italia) și un contract de intermediere cu S.C. X S.R.L., persoană juridică română, contracte care, în opinia organului de inspecție fiscală, nu justifică prestarea serviciilor de consultantă și, respectiv, intermediere, fiind diminuată baza impozabilă privind impozitul pe profit cu suma totală de X lei, la care organul de control a calculat majorări de întârziere în sumă de X lei. Prin aceeași Decizie de impunere nr.X/09.04.2009 au fost stabilite și obligații suplimentare de plată reprezentând "Impozit pe venituri! 2 obținute din România de nerezidenți - persoane fizice" și "Sume datorate privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap", precum și majorări de întârziere aferente, sume pe care nu le-a contestat. A mai arătat că la baza emiterii Deciziei de impunere a stat Raportul de inspecție fiscală nr..X. din 09.04.2009.

A mai arătat reclamanta că împotriva actelor administrative Decizia de impunere nr.X din 09.04.2009 și Raportul de inspecție fiscală nr..X. din 09.04.2009, reclamanta a formulat contestație, soluționată prin Decizia nr.X/12.10.2009 și respinsă ca neîntemeiată.

În drept a invocat prevederile art.1 alin.(1), art.8 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, precum și cele altele dispoziții legale invocate în cuprinsul acțiunii.

3. Apărările formulate de pârâta Agenția Națională (h Administrare Fiscală

Prin întâmpinarea depusă la dosar, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, a solicitat respingerea ca inadmisibil a capătului de cerere prin care se solicita obligarea sa la restituirea sumelor achitate în baza deciziei de impunere, iar, pe fondul cauzei, respingerea ca neîntemeiată a acțiunii formulate de reclamantă.

Astfel, textul de lege reglementează o procedură administrativă specială, restituirea putând fi dispusă ca urmare a cererilor formulate de către reclamantă la organul fiscal în raza căruia își are sediul, în condițiile

în care prin hotărâri judecătorești sau prin hotărârea organelor administrative s-a constatat faptul că sumele stabilite în sarcina societății nu sunt datorate.

Pe fondul cauzei, în ceea ce privește impozitul pe profit în sumă totală de X lei aferent cheltuielilor cu serviciile de consultanță, învederează că în mod corect, organele fiscale au constatat ca acestea nu sunt deductibile în condițiile în care reclamanta nu probează cu documente realitatea efectuării acestor servicii de consultanță.

4. Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința nr.X/CA - P.I. din 30 iuni= 2010 Curtea de Apel .X. - Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a respins ca neîntemeiată excepția inadmisibilității, invocată de¹ pârât.

A admis acțiunea formulată de reclamanta S C. „.X.” S.R.L., în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală și în consecință:

A anulat în parte Decizia nr.X din 12.10.20C '9, Decizia de impunere nr.X din 09.04.2009 și Raportul de inspecție fiscală nr..X./09.04.2009, emise de pârât, cu privire la obligațiile de plată stabilite suplimentar în sumă de X lei reprezentând impozit pe profit și accesorii aferente și anulează obligația de plată a acestei sume.

A obligat pârâtul la restituirea către reclamantă a sumei de X lei încasată, prin compensare, în baza actelor administrative anulate în parte.

A obligat pârâtul la plata către reclamantă;) a sumei de X lei cheltuieli de judecată.

5. Motivele de fapt și de drept care au stat la baza formării convingerii primei instanțe

5.1. în ceea ce privește excepția inadmisibilității capătului de cerere prin care se solicită obligarea pârâtei la restituirea sumelor achitate în baza deciziei de impunere în litigiu, invocată de pârâtă, instanța de fond a constatat că aceasta este neîntemeiată, având în vedere următoarele:

- conform dispozițiilor art.117 alin.(l) lit.f) din O.G. nr.92/2003 se restituie la cerere sumele stabilite prin hotărâri judecătorești sau ale altor organe competente ca nefiind datorate de către contribuabili;

- prin urmare, dacă instanța constată că sumele impuse nu sunt datorate, iar suma încasată deja trebuie restituită, nu sunt încălcate dispozițiile art.117 din Codul de procedură fiscală;

- restituirea sumei încasate se face în temeiul dispozițiilor art.117, respectiv la cererea contribuabilului și în condițiile prevăzute de O.M.F.P. nr.1899/2004, instanța de judecată stabilind expres cuantumul sumei ce trebuie restituită și nu condițiile în care aceasta poate fi restituită.

5.2. Pe fondul cauzei, prima instanță a reținut că prin actele administrative în litigiu s-a stabilit obligația de plată a reclamantei pentru suma de X lei reprezentând impozit pe profit și accesorii în sumă X lei, ca urmare a constatării ca fiind nedeductibile fiscal cheltuielile aferente unor activități de consultantă și de intermediere, perioada supusă verificării de către organul de control fiscal fiind 1 octombrie 2003 - 30 iunie 2008.

5.3. S-a mai reținut că pentru anul 2003 sunt aplicabile dispozițiile cuprinse în Legea nr.414/2002 privind impozitul pe profit, respectiv H.G. nr.859/2002 pentru aprobarea instrucțiunilor privind metodologia de calcul al impozitului pe profit, iar pentru perioada 1 ianuarie 2004 - 30 iunie 2008 sunt aplicabile dispozițiile cuprinse în Legea nr.571/2003, respectiv H.G. nr.44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003.

5.4. Cu privire la deductibilitatea cheltuielilor cu serviciile de consultantă și prestări servicii, s-a reținut că dispozițiile fiscale prevăd faptul că acestea sunt deductibile numai în situația în care sunt încheiate contracte în acest sens, iar beneficiarii acestor servicii pot justifica prestarea acestora pentru activitatea autorizată.

5.5. S-a constatat că în litigiu, cheltuielile considerate de reclamantă deductibile reprezintă contravaloarea facturilor pentru servicii de consultantă realizate de persoanele fizice X și X (filele 236 - 240), de persoanele juridice X Irlanda (fila 233) și S.C. X SRL (fila 392), respectiv contravaloarea facturii pentru servicii de intermediere prestate de S.C. „X S.R.L. (fila 450), iar toate aceste cheltuieli au la bază contractele de consultantă și de prestări servicii încheiate de societatea reclamantă cu persoanele fizice și juridice menționate anterior. Totodată, s-a apreciat că aceste cheltuieli efectuate de reclamantă cu această consultantă și prestări de servicii au fost făcute în scopul desfășurării activității autorizate și pentru obținerea de venituri impozabile, fiind îndeplinite astfel condițiile prevăzute de dispozițiile art.9 alin.(1) din Legea nr.4.4/2002 și de dispozițiile art.21 alin.(1) din Legea nr.571/2003, pentru Deductibilitatea acestor cheltuieli.

Fată de aceste aspecte, instanța de fond a constatat că acțiunea formulată de reclamantă este întemeiată și, întrucât în baza actelor administrativ fiscale organul fiscal a încasat de la reclamantă prin compensare suma de X lei, în baza dispozițiilor art.18 din Legea nr.554/2004, în vederea reparării prejudiciului cauzat prin încasarea acestei sume nedatorate de către reclamantă, a dispus obligarea pârâtului M.F.P. - A.N.A.F. la restituirea acestei sume.

6. *Recursul formulat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr.223/CA-PI din 30 iunie 2010 a Curții de Apel .X. -Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal*

Motivele de recurs sunt întemeiate pe dispozițiile art.304 pct.4 și 9 Cod procedură civilă și art.304¹ Cod procedură civilă.

6.1. *Hotărârea pronunțată s-a dat cu încălcarea/aplicarea greșită a legii.*

6.1.1. *în ceea ce privește soluția instanței de fond de respingere a excepției inadmisibilității capătului de cerere prin care intima^a-reclamantă a solicitat restituirea sumelor reținute de organele fiscale se arată că s-au încălcat prevederile art.117 Cod procedură civilă.*

Potrivit art.117 alin.(l) lit.f) din O.G. nr.92/2003 „se restituie, la cerere, sumele stabilite prin hotărâri judecătorești sau ale altor organe competente, ca nefiind datorate de către contribuabili”.

Soluția pe care instanța de judecată poate s-o pronunțe este aceea de a stabili dacă sumele menționate în actele administrativ-fiscale sunt sau nu datorate de către contribuabili.

în caz contrar, organele fiscale vor fi ținute de hotărârea instanței prin care se dispune restituirea, sumele nemaiputând fi compensate, iar întreaga procedură prevăzută de *art.117* din O.G. nr.92/2003 și OMFP nr.1899/2004 rămâne fără finalitate.

6.1.2. *în ceea ce privește legalitatea actelor administrative contestate, recurenta critică aplicarea greșită a legii de către instanța fondului.*

Cât privește impozitul pe profit în sumă totală de x lei, aferent cheltuielilor cu serviciile de consultanță, s-a reținut în mod greșit că acestea sunt deductibile, în condițiile în care intimata nu a probat cu documente realitatea efectuării acestor servicii de consultanță, în ce au constat acestea și termenele de execuție.

Organele fiscale au avut în vedere dispozițiile art.9 alin.(7) lid.s) din Legea nr.414/2002, pct.9.14 din H.G. nr.859/2002 pentru perioada 1.10.2003-31.12.2003.

Pentru perioada anului 2004 au fost avute; în vedere prevederile art.21 alin.(4) lit.m) din Legea nr.571/2003, pct.48 din H.G. nr.44/2004. Organul fiscal a solicitat reclamantei prezentarea contractelor de consultanță în baza cărora au înregistrat cheltuielile cu serviciile de consultanță în contabilitate, însă acestea nu au fost depuse.

Contractele depuse în fața instanței de judecată nu cuprind elementele cerute de legislația în vigoare, deși instanța de fond a reținut contrariul.

Organul fiscal consideră că facturile prezentate nu sunt de natură a proba prestarea efectivă a serviciilor de consultanță, cât timp acestea nu sunt însoțite de documente justificative: situații de: lucrări, procese-verbale

de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare.

Nu s-a depus niciun document prin care să se stabilească implicarea celor două persoane rezidente ale statului italian în activitatea de consultantă.

Nici în ceea ce privește contractul de consultantă încheiat cu societatea X nu se aduce, în susținerea contestației, dovada consultațiilor tehnice, corespondența avută cu specialiștii în *cauză*, analize, rețete de coloranți, alte documente.

În ceea ce privește impozitul pe profit în quantum : X lei aferent cheltuielilor cu serviciile de intermediere, în mod greșit instanța de fond a reținut că aceste cheltuieli sunt deductibile, deoarece; reclamanta nu a justificat cu documente prestarea efectivă a serviciilor.

Instanța de fond a reținut în mod greșit că prestatorii serviciului nu avea obligația întocmirii de documente din care să reiasă demersurile profesionale uzuale efectuate de intermediar.

Dovada implicării prestatorului putea fi făcută chiar și prin actele pe care acesta le-a întreprins în temeiul contractului de intermediere, acte ce urmau să fie comunicate intimatelor împreună cu o informare *e cu privire la fiecare demers efectuat.

Din analiza contractelor încheiate de intimată rezultă că societatea a încheiat în mod direct contractele de vânzare-cumpărare a acțiunilor și nu prin intermediul S.C. X SRL.

În anumite cazuri, convențiile și contractele au fost încheiate de intimată anterior contractului de intermediere.

Instanța de fond a omis un element semnificativ, faptul că S.C. X. X SRL s-a înființat din data de 15.08.2005, iar acceptantul ofertei a fost identificat la 30.07.2005, înainte de data înființării societății.

Instanța de fond nu a avut în vedere că pentru verificarea realității și utilității serviciilor prestate, organele de inspecție fiscală au efectuat un control încrucișat la societatea prestatoare, când nu s-au putut prezenta alte documente în afara celor deja depuse.

6.2. Hotărârea instanței de fond a fost dată cu depășirea atribuțiilor judecătorești.

Prin soluția de obligare a recurente la restituirea suriei, instanța s-a substituit organelor fiscale și a încălcat dreptul acestora ie a dispune o compensare a sumei cu eventualele obligații fiscale neachitate de societate către bugetul de stat.

6.3. în ceea ce privește obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată, recurenta solicită respingerea cererii sau reducerea quantumului potrivit art.274 alin.(3) Cod procedură fiscală.

în susținerea primei ipoteze se arată că actele administrativ-fiscale sunt legale și nu este îndeplinită condiția culpei procesuale pentru plata cheltuielilor de judecată.

Pentru cea de-a doua ipoteză, se solicită diminuarea cuantumului onorariului de avocat în raport cu munca depusă de acesta.

7. Apărările formulate, de intimata-reclamant S.C. „X.” SA împotriva Sentinței nr.223/CA din 30.06.2010 a Curții de Apel X. - Secția contencios administrativ și fiscal

Prin întâmpinare intimata a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

7.1. Intimata susține că organul fiscal este n eroare, deoarece s-a efectuat compensarea sumei de X lei cu suma datorată de recurent în baza unei hotărâri judecătorești irevocabile, investită cu formulă executorie.

7.2. în ceea ce privește impozitul pe profit în sumă de X lei, aferent cheltuielilor cu servicii de consultantă, se invocă faptul că instanța de fond a constatat în mod corect că toate cheltuielile cu serviciile de consultantă realizate de persoanele fizice și de persoana juridică au la bază contractele de consultantă și de prestări servicii și a analizat corespondența fax depusă la dosar.

Recurenta nu a motivat neluarea în considerare ca document justificativ a studiului de piață.

7.3. În ceea ce privește impozitul de profit de X lei aferent cheltuielilor cu serviciile de intermediere, intimata arată că toate documentele justificative au fost depuse la dosar, iar contractul de intermediere a fost încheiat la 1.09.2005, în timp ce: contractul de vânzare-cumpărare de acțiuni a fost încheiat la 5.10.2005.

Faptul că a fost identificat cumpărătorul acțiunilor înainte de încheierea contractului de intermediere nu echivalează cu neîndeplinirea obligației contractuale de către intermediar.

Prestarea efectivă a serviciului de intermediere rezultă din încheierea contractului de vânzare-cumpărare de acțiuni, din nota contabilă și din înscrisul intitulat „Protocol”.

Obiectul contractului de intermediere iu constă numai în identificarea, exclusiv de către intermediar, a cumpărătorului, importantă este determinarea de către intermediar ca acesta să accepte oferta de preț a beneficiarului.

Datorită negocierilor repetate ale intermediarului, s-a putut perfecta vânzarea, care a obținut prețul cel mai apropiat de; valoarea inițială.

în contractul de intermediere nu s-a prevăzut obligația unei informări scrise din parte intermediarului și nici obligația întocmirii de

documente din care să reiasă demersurile profesionale uzuale efectuate de intermediar, așa cum a reținut instanța de fond.

7.4. In ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța solicită aplicarea dispozițiilor art.274 alin.(1) Cod procedură civilă.

II. *Considerentele instanței de recurs.*

1. Recursul este fondat pentru motivele prevăzute de art.304 pct.9 Cod procedură civilă, ce privesc fondul cauzei.

1.7. *Cu privire la impozitul pe profit în sumă de 86.600 lei aferent cheltuielilor cu serviciile de consultanță.*

1.1.1. Se retine că intimata-reclamantă a încheiat la 1.04.2003 cu două persoane fizice, rezidente ale statului italian, X și X, contracte de consultanță, pentru o perioadă de 12 luni.

Obiectul contractelor îl reprezintă consultanța comerț: ală ce urma să fie prestată de cele două persoane fizice prin vizite personale la societatea română sau prin intermediul telefonului, faxului, e-mailului. Plata consultantului era lunară, stabilită în sumă fixă.

Societatea intimată a înregistrat în contabilitate, în perioada octombrie 2003 - februarie 2004, cheltuieli în baza acestor două contracte, în vederea deductibilității acestor cheltuieli, intimata avea obligația, conform dispozițiilor art.21 alin.(1) Cod fiscal, să dovedească realitatea prestației, necesitatea efectuării cheltuielilor în scopul desfășurării activității autorizate și pentru obținerea de venituri impozabile.

Dovada realității efectuării prestațiilor poate fi făcută, conform art.9 alin.(7) lit.d) din Legea nr.414/2002 și pct.9.14 din H.G. nr.8'19/2002.

Intimata-reclamantă a susținut că în noțiunea ele „orice alte materiale corespunzătoare" intră corespondența prin fax și e-mail cu cei doi consultanți persoane fizice.

De remarcat că la dosar nu se regăsește corespondența prin e-mail invocată.

În ceea ce privește corespondența prin fax, se reține că la dosar au fost depuse copii ale următoarelor fax-uri: 15.10.2003 - X;
23.05.2003 - X; 12.03.2003 - X și 25.08.2003 - X.

Cele două persoane dădeau, în mențiunile specificate în fax, anumite indicații pentru vopsirea unor materiale.

Facturile ce reprezintă plata serviciilor consultanților conțin următoarele date calendaristice: 28.11.2003; 31.12.2003; 29.01.2004; 27.02.2004 - pentru plata către X și 31.10.2(103, 31.12.2003, 29.01.2004, 27.02.2004 - pentru plata către X.

Potrivit contractelor fără număr încheiate cu cele două persoane, plata urma să se acorde lunar, potrivit prestației.

Consultanții, conform faxurilor invocate de intimată, nu au prestat nicio activitate în luna în care au fost plătiți, faxurile datând din luni ce nu au corespondent cu munca prestată.

Din actele dosarului, rezultă că plata înscrisă în facturile emise pentru cei doi consultanți persoane fizice, nu are legătură cu prestarea serviciilor conform contractelor încheiate.

Instanța de fond era datoare să analizeze în detaliu documentele prezentate și nu să constate, de principiu, că înscrisurile prezentate reprezintă și documente justificative, conform legii.

1.1.2. Se mai reține că între intimata-reclamantă și societatea X s-a încheiat un contract de consultanță la data de 31.03.2004, cu valabilitate 9 luni, în urma căruia consultantul se obliga să presteze următoarele servicii: consultații tehnice, studii, analize, rețete, asistență tehnică.

Și în privința îndeplinirii obligațiilor din acest contract și implicit a dovedirii realității prestațiilor, s-au depus la dosar fax-urile transmise de consultant; având următoarele date: 24.04.2004; 17.05.2004 și 1.11.2004.

Plata a fost făcută în avans, pentru întreaga sumă de 63.000 euro, deși contractul presupunea o plată lunară fixă, urmare a îndeplinirii efective a obiectului contractului.

Întrucât intimata avea obligația să depună documente care să justifice plata sumei de X euro, urmează a se constata că cele trei faxuri nu pot constitui astfel de documente, deoarece nu rezultă că s-au prestat servicii în cantitatea, de calitate și la termenele asumate.

1.2. în ceea ce privește impozitul pe profit în cuantum de X lei aferent cheltuielilor cu serviciile de intermediere.

Prin contractul de intermediere nr.2 din 1.09.2005, S.C X SRL s-a obligat, conform art.IV din contract:

- să facă demersurile necesare pentru identificarea acceptantului ofertei;
- să-1 informeze de îndată pe beneficiar asupra acceptării ofertei;
- să faciliteze stabilirea contactului între beneficiar și acceptantul ofertei;
- să efectueze demersurile profesionale uzuale necesare pentru a determina părțile să încheie operațiunea comercială

Obiectul contractului de intermediere l-a constituit obligația intermediarului să identifice parteneri pentru beneficiar și să mijlocească acceptarea ofertei de vânzare în condițiile de preț stabilite de beneficiar (intimata-reclamantă).

La rândul său, beneficiarul se obliga, conform art.IV din contract:

- să predea intermediarului oferta fermă, completă și precisă;
- să se prezinte la tratative;

- să încheie cu acceptantul contractul, dacă oferta a fost acceptată;
- să plătească intermediarului remunerația stabilită, dacă oferta a fost acceptată de partenerul indicat de intermediar.

Din conținutul contractului rezultă că intermediarul obliga atât să identifice acceptantul ofertei, cât și să negocieze pentru beneficiar.

La rândul său, beneficiarul avea obligația să predea intermediarului oferta (care nu se regăsește la dosar) și să plătească intermediarului remunerația numai dacă oferta a fost acceptată de partenerul indicat de intermediar (art.IV pct.4).

În realitate, oferta de vânzare nu există, însă s-a c. epus la dosar oferta de cumpărare a acțiunilor de către Casa X Firenze S.p.A. (Casa de Economii din X S.p.A), adresată atât intimitei, cât și altor unsprezece societăți. La rândul său, contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat cu toate aceste persoane juridice, asociate ale Băncii X.

Prețul acțiunilor a fost stabilit identic pentru tați vânzătorii, neexistând dovada vreunei negocieri aparte cu societatea intimată din prezenta cauză.

Mai mult, convenția cu Banca X a fost încheiată la 30.07.2005, anterior încheierii contractului de intermediere.

Intimata are obligația să demonstreze că intermediarul a prestat efectiv serviciul, conform contractului încheiat.

Dovada se poate face cu orice document ce poate dovedi îndeplinirea prestației, astfel încât apare ca fiind greșită susținerea instanței de fond în sensul că prestatorul nu avea obligația întocmirii de documente din care să reiasă demersurile profesionale uzii ale efectuate de intermediar.

Intimatul, în calitate de beneficiar avea obligația sa solicite aceste documente de la intermediar, dovadă a prestării serviciului, așa cum cer dispozițiile art.21 alin. (4) lit.m) Cod fiscal.

Un element semnificativ în sensul stabilirii n ^deductibilității cheltuielilor cu serviciile de intermediere este acela că societatea intermediară s-a înființat la 15.08.2005 și avea la acea iată un singur angajat, conform notei explicative a administratorului acesteia (fila 406 dosar fond).

Același administrator declară că a identificat cumpărătorul printr-un studiu de piață pe care nu-l poate prezenta și care a fost realizat de asociatul unic X A.G. și cu singura angajată, care a contribuit la realizarea studiului prin telefoane, traduceri, informări. Nu s-a depus niciun document în acest sens la dosar.

Fată de acestea, se retine că instanța de fond, fără a analiza înscrisurile depuse, a stabilit în mod eronat că serviciul de intermediere a fost efectiv prestat.

Cum deja s-a afirmat, intermediarul nu a identificat cumpărătorul, deși avea această obligație, nu a întocmit niciun document justificativ al serviciului prestat, iar beneficiarul nu a cerut întocmirea de documente justificative, iar prețul acțiunilor a fost stabilit în funcție de valoarea patrimoniului net contabil al Băncii X, potrivit convenției semnate la 9.08.2005, când intermediarul nu era înființat.

2. Față de acestea, în drept, în temeiul art.12 alin.(1), teza I Cod procedură civilă și art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004, modificată și completată, constatându-se întrunirea motivelor de recurs prevăzute de art.304 pct.9 Cod procedură civilă, urmează a se ac mite recursul formulat, a se casa sentința recurată, cu consecința respingerii acțiunii ca neîntemeiată.

3. Instanța de recurs urmează să constate că față de soluția deia pronunțată nu mai este necesar a se pronunța și asupra motivelor de recurs prevăzute de art.304 pct.4 Cod procedurii civilă și art.304¹ Cod procedură civilă, cu privire la cheltuielile de judecată acordate de prima instanță.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Sentinței nr.X/CA-PI din 30 iunie 2010 a Curții de Apel .X. - Secția comercială, de contencios ad ministrativ și fiscal.

Casează sentința recurată și respinge acțiunea reclamantului ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință **JUDECĂTOR,** publică, astăzi 31 martie
2011.

X /

JUDECATOR,

X

MAGISTRAT ASISTENT,,

X

Red.C.I.
Tehnored.T.E.
4 ex.
Jud. fond MS